

FOLK OG LAND

NR. 8 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 17. APRIL 1971

LØSSALG KR. 2,—

SIEGFRIED:

Nasjonalromantikk eller «nazisme»?

BETRAKTNINGER I FORBINDELSE MED EN DISKUSJON OM HVORVIDT OLAV AUKRUST VAR «NAZIST»

Olav Aukrust: nazist eller —?

Den norsk-amerikanske professor Lyder Unstad, som skrev en fyldig studie over «Tidkun Quisling — the Norwegian Enigma» i et universitetstidsskrift i USA i 1959 hadde selv norsk utdannelse på en folkehøyskole før han dro over Atlanteren og han kjente derfor godt de nasjonale tanker og ideer som fylte folkehøyskolekretsen. Det slo ham da straks han tok fatt på studiet av hva Quisling og hans Nasjonal Samling egentlig sto for, at her var det nettopp den samme nasjonalromantiske bakgrunn. Han skriver om dem som sluttet opp om Nasjonal Samling bl. a.:

«Tvertimot, de var kjent for å være overnasjonale, med Nor-

ge og norsk tradisjonell kultur som formål mer eller mindre av hellig høyaktelse. Jeg leste taler holdt av dem, avisartikler skrevet av dem, og leste om handlinger foretatt av dem, især av deres leder Quisling. Jeg kjente igjen læresetninger, slagord og et filosofisk politisk syn på livet som stemte meget godt med hva jeg hadde hørt og lest da jeg som ung var i Norge, og særlig da jeg var på folkehøyskole. Og disse folk som talte og skrev om nasjonalisme, nasjonal kultur og lignende var selve innbgrepet og personifiseringen av en patriot, — etter min mening ofte av naiv og religiøs karakter.»

Og Unstad nevner i denne sammenheng bl. a. Trygve Engens bok «Jeg er ingen Landssviker»: «Engen beskriver levende de religiøse og patriotiske ideer som han innåndet på en slik folkehøyskole.» For egen regning kan vi vel tilføye at det er nok i denne sammenheng å studere et lite hefte som i 1942 utkom hos J. M. Stenersens Forlag, «Norsk åndsliv på vegen heim». Den inneholdt foredrag holdt i Norsk Rikskringkasting vinteren 1941—42 av en rekke kjente menn, såsom Gustav Berg-Jæger, Wilhelm K. Essendrop, Finn Halvorsen, Eyvind Mehle, Søren Onsager, Per Reidarson, Christian Selmer og Leif Sinding. Enkelte av titlene sier kanskje mere enn navnene: «Hva er norsk i vår bygningskunst?», «Den norske

diktning på vegen heim», «Den fremmede i norsk åndsliv», «Norsk og fremmed i vår malerkunst», «Norsk og unorsk i musikk» m. v. Også her går den samme nasjonalromantikken igjen som for eksempel i Gulbrand Lundes foredrag.

Nå har en skribent i det «Samtiden», som synes å bli mere og mere venstrevridd — som alt annet i dette land fordi de som vakt skulle være sviktet og svikter, — Eystein Eggen, begått en

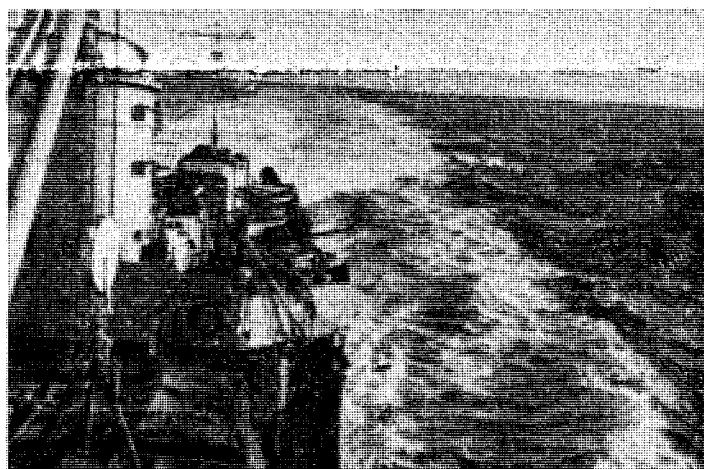
artikkel om dikteren Olav Aukrust, som jo var en slik nasjonalromantisk fakkelt at han bokstavelig talt brente seg selv til døde i ung alder. Og forfatteren har naturligvis rett i at også denne Olav Aukrust var «nazist» ut fra den gjengse bruk av ordet.

Saken er jo nemlig den at alt lenge før annen verdenskrig kom og forvirret begrepene fullstendig, hadde de på ytterste venstre fløy funnet opp den forsvarsmetode mot den nasjonalisme

(Forts. side 2)

«De små staters beskytter» i aksjon

Da England i juni 1940 beslagla 4 svenske krigsfartøyer!

I Jøssingfjord måtte som kjent norske marineoffiserer etter Nygaardsvoldsregjeringens ordre bare se på at britene begikk et grovt nøytralitetsbrudd og gikk til angrep på det tyske skib «Altmark» i norsk territorialfarvann.

Det tør kanskje være mindre kjent at Sverige avfant seg med et lignende grovt overgrep 20. juni 1940. Og her var det en svensk marineoffiser som uten noen ordre fra regjeringen bøyet unnav for overgrepet fra «de små staters beskytter».

«Räddade han Sverige från att dras in i andra världskriget?» spør en svensk avis og fortsetter:

År 1940 ställdes kommandörkapten Torsten Hagman inför ett beslut som kunnat avgöra Sveriges öde. Med en styrka på 600 man hade han hämtat fyra jaga-

re som köpts i Italien av Sverige. Vid Färöarna stoppades eskadern av ett engelskt jagarförband som krävde att fartygen skulle överlämnas till engelskmännen.»

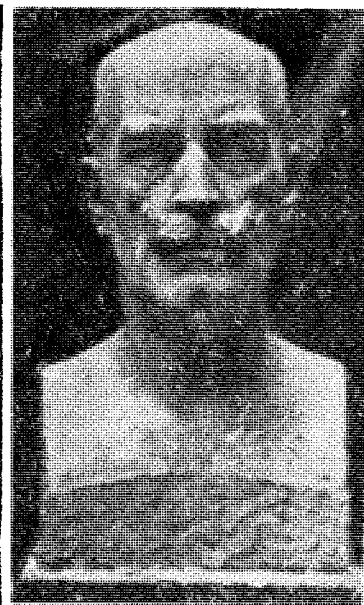
I en artikel i Svenska Dagbladet i dag har fil. dr. Alf Åberg skildrat den dramatiska händelsen på Atlanten.

Vid årsskiftet 1939—40 köpte Sverige fyra jagara, ett antal torpedbåtar, torpeder og annan krigsmateriel av Italien för 35 milj kronor. Jagarna skulle tas över Atlanten.

Den 1 mars skickades 600 svenska besättningsmän till Italien och den 1 april avseglade de nu svenska fartygen «Psilander», «Puke», «Romulus» og «Remulus».

Till förbandschef utsågs den 47-årige kommandörkaptenen Torsten Hagman.

(Forts. side 8)

Knut Hamsun var såvisst ingen landsforræder, slår Henrik Steffens fast i en artikkel som egentlig var beregnet som innlegg i NRK's konkurranse om de beste «Frimodige ytringer». Frimodigheten var imidlertid tydeligvis for stor. Men les selv på side 5!

MANGE HAR NOK LURT PÅ hvorfor Einar Syvertsen ikke svarte lenger på professor Skodvins innlegg i Aftenposten. Forklaringen finner man på side 5, hvor vi også bringer et svar Syvertsen ikke fikk inn i Aftenposten.

På ungdomssiden

bringer vi som vanlig fortsettelsen av kjelleren «Den lille sorte» og en kampsang fra dengang, beregnet på kvinner. Som et bidrag til den aktuelle debatt i forbindelse med rettssaken mot de streikende tillitsmenn i forsvaret bringer vi et innlegg fra en ung mann med et noe annet syn. Se side 4.

Likvideringslisten

fortsettes på side 5.

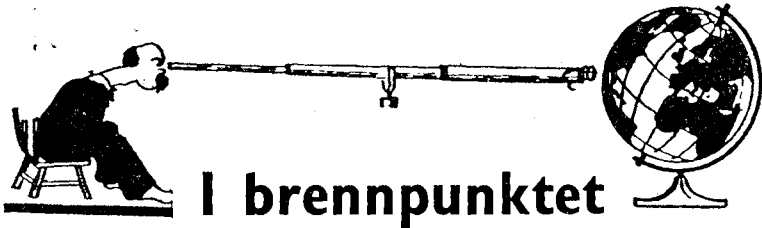
«I brennpunktet»

er situasjonen i Middelhavet og sovjetunderstøttede splittelsestendenser i kunststaten Jugoslavia, samt på hjemlig grunn den nye regjeringens erklæring, som ikke skiller seg nevneverdig fra den såkalte borgerliges. Side 2.

POLITIAKSJONEN MOT HISTORIEFØRSKNINGEN, representert ved statsstipendiat Sverre Hartmann, behandles i Lederen på side 3. Saken vil bli henlagt, men VG forsøker å slå politisk mynt på fadæsen.

Nasjonal-romantikken slo ut i fullt flor hos våre malere, her skildrer Adolf Tidemand jul på landet.

I brennpunktet

UTE

Eftersom Norge har låst seg fast i et NATO-engasjement som automatisk trekker oss inn i enhver europeisk krig — og vel så det, bør man kanskje ofre forholdene i Middelhavet en spesiell oppmerksomhet. Vi har vært inne på det før i forbindelse med forholdene i Midt-Østen og vi har pekt på den betydning stater som Hellas og Spania har i denne sammenheng, stater som norsk utenrikspolitikk driver iherdig forfølgelse av fordi en ikke liker deres innenrikspolitikk!

Det hører naturligvis med i denne forbindelse at en annen Balkanstat, det kommunistiske Jugoslavia, trykkes varmt til våre heimepolitikeres demokratiske bryst. For marskalk Tito fører en slags nasjonalkommunistisk politikk og er i opposisjon til Sovjetsamveldet. Og det liker USA og derfor også Norge. Imidlertid tør det kanskje ligge en ekstra fare for NATO-Norge i denne satsingen på Tito og på den jugoslaviske lap-skausstaten.

Middelhavet, som skyller om breddene til tre verdensdeler, porten til både Atlanterhavet og til Det indiske hav, blir mere og mere et sorgens barn for NATO. På den siste konferanse i Haag og Brussel vedtok de 13 NATO-land å forsterke sine sjøstridskrefter, spesielt på sørlflanken, som en motvekt mot den sovjetiske fremrykning der.

For NATO er Middelhavet en ytterst viktig, men meget sårbar forsyningsvei. Fire femtedeler av oljen til Vest-Europa kommer fra Midt-Østen. Dertil er Middelhavet en strategisk forbindelse mellom Europa og Afrika. Fra det svarte kontinent er det idag mulig å ta ethvert NATO-område under beskytning med raketter fordi den europeiske kyst går i en buelinje.

Vi har før pekt på den ulykksalige amerikanske politikk i Midt-Østen som gav Sovjetsamveldet fotfeste i den arabiske verden og skaffet det flåtebasen der. Men ikke nok med dette.

Sovjet har irritert seg mere og mere over Jugoslavias flirt med Vesten og våpenhjelpen m. v. fra USA. Og så begyner man åpenbart å spille på en splittelse mellom nasjonene i denne mangefolkstaten. Helt siden Ver-

saillestraktatens tid har Kroatia følt seg tilsidesatt av Serbia og under annen verdenskrig fikk kroatene selvstendighetstrang som kjent også visse utslag, selv om den bedrøvelige tyske utenrikspolitikken dengang bremsset på utviklingen. Men trangen har ikke avtatt og misnøyen har bl. a. gitt seg utslag i en voldsom folketapping. Rent bortsett fra alle flyktningene i forbindelse med den kommunistiske maktovertagelse i Jugoslavia etter annen verdenskrig, så har det foregått en masseutvandring av kroater til USA og dertil kommer at det nå rundt omkring i Europa arbeider omkring 1 million kroatisk gjestearbeidere. Man regner med at hver fjerde kroat nå lever i utlandet.

Blant den halve million kroatisk flyktninger fra annen verdenskrig har det vært drevet en organisert antikommunistisk propaganda gjennom alle år med utgivelse av blader og publikasjoner, spesielt kanskje fra vesttysk jord.

Nå synes det å vise seg tegn til endrede signaler også her. Sovjet spiller nå bevisst på motsetningene mellom serber og kroater og synes å ha som politisk mål å få delt opp igjen kunststaten Jugoslavia i de enkelte nasjonalstater — naturligvis i den hensikt å sikre sin egen innflytelse. Og utenlandskroatene, som synes at støtten fra Vesten i kampen mot Jugoslavia og dets kommunistiske sjef Tito har vært bedrøvelig og ikke fører til noe, har begynt å anslå vennligere toner overfor Sovjetsamveldet. Så det er ikke tvil om at noe utvikler seg.

Og skulle noe skje i den retning i det vankelvorne Jugoslavia med dets nasjonalitetsproblemer, så vil den strategiske situasjon i Middelhavet med ett bli fullstendig kritisk for NATO.

En tør kanskje se Titos besøk nylig i Italia som tegn på politisk uro — kanskje i begge land. Og uroen hos de andre NATO-stater bør ikke være mindre.

Attentatet mot Titoambasadøren i Stockholm taler vel også sitt tydelige sprog om øket kroatisk aktivitet.

HJEMME

Som vi forutsatte alt i våre første kommentarer til den politiske krise, blir det

sånn temmelig hipp som happ enten de borgerlige sosialister eller de sosialistiske borgerlige har regjeringmakten i dette land. Når alt kommer til alt, så er det ganske andre krefter og folk som i virkeligheten styrer. Og med de umettelige sluk som den offentlige forvaltning nå har blitt, er alle maktghavere først og fremst avhengige av storindustrien og storkapitalen for å kunne skaffe penger til alle de vanvittige sosiale eksperimentene.

Det fantes da heller ikke noe som helst i den nye arbeiderpartiregjeringens tiltredelseserklæring som avvek fra den gamle politikken, og gruppeførerne for de tidligere koalisjonspartnere kunne da heller ikke finne noe å henge de politiske hatter på. Det var tre hovedpunkter i erklæringen: EEC, skatt på aksjegevinst og diplomatisk anerkjennelse av Nord-Vietnam.

For å ta det siste først, eftersom Høyres talemaskin Willoch hadde det som glansnummer, så kan det da umulig ha noe med sosialisme eller ikke-sosialisme å gjøre å ta de faktisk eksisterende forhold til etterretning. At Nord-Vietnam idag er en egen selvstendig eksisterende stat, i iallfall like høy grad som Sør-Vietnam, må da være innlysende for enhver. Og dette at man liker eller ikke likers andre staters politiske system har da intet med diplomatiske forbindelser å gjøre. Quisling gikk i sin tid inn for anerkjennelse av Sovjetsamveldet. Og selv synes vi at man bør følge opp dette og ikke la norsk utenrikspolitikk dirigere av sympatier eller antipatier. Det bør være en selvfølge å anerkjenne både Kina, Nord-Vietnam, og vi må med en viss bedrøvelse også tilføye Øst-Tyskland eftersom intet normalt menneske vel tror at de to tysker-stater med samt det bortrøvede tyske land vil bli gjenforenet i overskuelig fremtid.

Kampen om EEC går videre og selvom det nok er et mere målbevisst forsøk på å få Norge inn i EEC (hvis England vil) en kan vente av den nye regjering enn av den kastrerte borgerlige, så er det dog et fremskritt at man er villig til å diskutere saker og ting i Stortinget. Det hindret jo Stray og hans Høyreverner tidligere. På den annen side må man vel slå fast at det skjer nødt og tvungent. Bl.a. som følge av gallupstormvinden og Senterpartiets utspill.

Skatt på aksjegevinst er vel den spesielt røde fjær i regjeringens sosialistiske hatt. I og for seg er det na-

Nasjonalromantikk —

(forts. fra side 1)

de forsto var livsfarlig for dem, at de kalte alt som ikke var venstreradikalt for «nazistisk» eller «fascistisk». Og i den sekken puttet man noen og hver også av det gode borgerskap som idag sier «Jeg takker deg Gud for at jeg ikke er som disse mennesker!»

Dette borgerskap, under C. J. Hambros ledelse, satte seg nemlig ikke opp mot vrøvlet, men begynte å tute med ulvene. De aksepterte etterhvert de venstreradikales sekkebegreper.

Så det er ikke så rart at en moderne representant for disse unnfalhetens og forvirringens kretser, Ulf Andenæs, i en kronikk i «Morgenbladet» føler seg ille berørt over at skribenten i «Samtiden» også putter Olav Aukrust i den store «nazist»-sekken. For det var jo ikke meningen! Litt nasjonal pynt må da dette forlorne borgerskapet få beholde til bruk ved festlige anledninger.

Og så skriver han da rystet at «En hovedtese for Egen er å vise at den nasjonalkonservative norskdoms- og folkehøgskulebevegelsen til det gamle Bondevestre etterhvert fikk en arvtager i mer eller mindre erklært nazisme.»

Det faller ikke denne opponent fra det blå høyre inn at det er noe fundamentalt galt i selve begrepsstillingen, at det er riktig nok at Olav Aukrust og Vidkun Quisling med samt hans meningsfeller hadde sine åndelige røtter i den samme gamle norske ættejord, men at dette naturligvis ikke har noe med «norsk nazisme» å gjøre.

Ialffall tydeligvis ikke når denne Andenæs skildrer hva det ligger i «nazisme» slik:

«I populær dagligtale er «nazist» et kriminaliserende skjellsord som assosieres med landsforræderi, tortur og krematorieovner».

Og alt dette er visselig ille. Det er vi enige med Andenæs i, men hvorfor blander han så Quisling og Nasjonal Samling opp i det? Selv om det gjøres så smart som denne representanten

for det «gode borgerskap» gjør det. Han vil vel ikke beskyldes NS for å ha drevet med krematorieovner og tortur, men når han i samme åndedrag snakker om «landsforræderi» som man jo — omenn naturligvis med urette — har beskyldt Quisling for, og som man vel ikke godt kan beskyldes de tyske nasjonalsosialister for, så må det jo ta sikte på NS det han skriver? Og spesielt naturligvis når det skrives om «norsk nazisme».

Og stor må forvirringen være på dette borgerlige hold, når man er så hjernevasket at man setter opp «landsforræderi» som karakteristisk for «nazismen» og uten videre utelukker patriotisme som forenlig med et «nazistisk» sinnelag. Både pussig og avslørende for hvor omtåket forfatteren må være, er det når Andenæs, for å vise hvor meningsløst det er å beskyldes en mann som døde før 1945 for «nazisme» skriver: «Hva med den danske dikterpressten Kaj Munk, tyskbegeistret og lenge trollbundet av fascismens budskap, men skutt som patriot under krigen? Dersom Kaj Munk hadde gått bort i 1939, ville han etter Eggens metode fått sitt minne som nazist.»

Det er oss ikke mulig å forstå hva det har med Munks bevislig «fascistiske» sinnelaget å gjøre at han kjempet mot en okkupasjonsmakt — forøvrig bare med åndelige våpen. Og det sinnelag han så ofte hadde gitt uttrykk for blir vel ikke endret av at han led en voldsom død under en krig, selvom det skulle ha skjedd for «fascisters» hånd — hvilket er høyst tvilsomt etter det som foreligger. Alt taler for at det var

(Forts. side 6)

Ny Hoaas

Lektor Olav Hoaas har utgitt et nytt skrift, som etter manges mening ligger på kanten av gjeldende lov.

SKAFF DEM HEFTET!

Bestill dette sensasjonelle hefte på 80 sider og med tittel «GERMANERNES FORTID OG FREMTID» gjennom N.U.F., Postboks 5331, Majorstua - Oslo 3.

Pris kr. 10,—.

Frimerker kan dessverre IKKE mottas som betaling.

Rask ekspedering.

Politikus

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELDOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Henlegges!

Ja, tenkte vi det ikke!

VG er allerede i full gang med å forberede tilbaketog for påtalemyndighetene i fadæsen med politiefterforskningen av Sverre Hartmanns historieforskning. Og ikke bare det, man vil også prøve å slå litt jøssingmynt på den bedrøvelige affæren.

Da Sverre Hartmann offentliggjorde sine artikler som avslørte det sanne forhold med Norges «fortsatte krig» etter å ha avsluttet den i høytidelig avtale, var det i virkeligheten ikke noe nytt han la frem. Opp gjennom alle år har det samme vært hevdet av NS-folk i bøker og brosjyrer, for ikke å snakke om i FOLK OG LAND naturligvis, men taktikken med å boikotte disse meningsytringer var så effektiv at den store almenhet vel nærmest så på det som noe forskrullet vås, hvis man da over hodet fikk noe kjennskap til det i det hele tatt. Men nå slapp altså Hartmann til i et ukeblad med stor utbredelse og med akkompagnement i Arbeiderpartiets aviser, som sin vane tro var ute etter de norske offiserer fra dengang.

Det ble noe av et sjokk for almenheten plutselig å få seg servert «NS-våset» som siste resultater av samtids-historieforskningen, lagt frem av en norsk statsstipendiat i samtidshistorie og dertil jurist.

Gode råd var dyre, og så grep man da til det aller tåpeligste som kunne skje. Man slapp kriminalpolitiet løs på historikeren og hans resultater. Så tåpelig var dette at selv den ensrettede dagspresse forsto det og distanserte seg. Med unntagelse av etterretningsmajoren i Morgenbladet.

Vi vet ikke hva riksadvokaten egentlig hadde tenkt seg det skulle komme ut av dette vrøvlet med politiefterforskning av samtidshistorien. For en rettssak om disse ting, til og med rettet mot en av landssvikoppgjørets egne folk, måtte da være det aller siste en ønsket seg. Det kunne jo ikke bli meget «Ro omkring rettsoppgjøret» — menings-terrorens slagord i sin tid — av en rettssak hvor så meget fusk og fanteri nødvendigvis måtte komme for dagen.

Og så er man da kommet fra asken i ilden! Nå er gode råd igjen dyre. Riksadvokaten er naturligvis nødt til å henlegge saken, men hvorledes bortforklare det?

Det har som kjent alltid bestått et forunderlig intimt forhold mellom heimefrontorganet VG og riksadvokaten, spesielt kanskje i Aulies tid, og det later til at det ingen forandring er skjedd i dette forhold. Iallfall er det VG som er på pletten for å dekke over fadæsen og redde hva reddes kan. Tydeligvis på vegne av Riksadvokaten.

Bladet vet iallfall å berette at «saken vil bli endelig avgjort fra riksadvokatens hånd etter påske.» Og «Etter hva VG har grunn til å tro, vil det ikke bli foretatt noen strafferettslig forføyning mot Sverre Hartmann.»

Dette er naturligvis hva enhver kunne si seg selv på forhånd. Det er bare siste ledd i påtalemyndighetens store fadæse. Men hvorledes så forklare alt folket h v o r f o r riksadvokaten lot det hele sette igang?

VG klarer det også. Bladet forteller nemlig nå at den edle Riksadvokats intensjoner nok ikke var å gå løs på historieforskningen og åndsfriheten, slik onde mennesker har antydnet, men han var bekymret for at det var noe galt med selve «retts»oppgjøret! Og som den nidkjære forkjemper for sannhet og rett han er, måtte han da aksjonere for å bringe det på det rene!

Heldigvis var nok imidlertid alt i den skjønneste orden!

«Mobiliseringen»
nok engang

Det har vært sagt og skrevet meget om den «alminnelige mobilisering» som regjeringen skal ha vedtatt natt til 9. april 1940 før den stakk av og som utenriksminister Koht nevnte en passant i et intervju med NRK på jernbanestasjonen i flukstens time.

Generalstaben har som kjent benektet å ha fått beskjed om noen slik mobilisering, ja samtlige dens tilstedeværende offiserer erklærer til og med at forsvarsministeren — oberst Ljungberg — uttrykkelig erklærte at det ingen alminnelig mobilisering skulle finne sted.

I sin bok «Vekstår og vargtid» (Aschehoug 1969) kommer også statsråd Nils Hjelmtveit inn på dette og går god for mobiliseringsvedtaket. Om dette skriver imidlertid en anmelder i Norsk Militært Tidsskrift (hefte 2, 1971):

«Når det gjelder det omstridte mobiliseringsvedtaket natten til 9. april, står Hjelmtveit fast på det han sa til Undersøkelseskomisjonen: At det var øyeblikkelig og full mobilisering som ble besluttet. Som kjent kom Komisjonen til et annet resultat. Den bedrøvelige sannhet er vel at statsrådene var så ukjent med hele det militære apparat at de ikke evnet å få til et vedtak om det de egentlig ville. (Hva da med oberst Ljungberg? Vår bemerkning). Noen protokoll forligger ikke. Ingen kunne vel forlange det denne natten, sier Hjelmtveit. Men en slik oppfatning er det vanskelig å akseptere. Her ble livsviktige beslutninger for landet truffet — og så skulle man ikke sørge for vedtaksprotokoll! Nå kommer påstand mot påstand til å bli stående.»

Hva så med professor Skodvin som så hårdnakket benekter kjennsgjerninger når det ikke foreligger de originaldokumenter man har skaffet av veien? Det foreligger jo ingen statsrådsprotokoll med noe mobiliseringsvedtak.

«Efterforskningen har ikke brakt fram opplysninger som skulle føre til ny vurdering av landssvikoppgjøret», slår VG fast etter å ha snakket med sin venn Riksadvokaten, tidligere nidkjær dommer i «retts»oppgjørets tjeneste.

Så faller det da en sten fra alle de bekymredes hjerter. Det man startet som efterforskning av Sverre Hartmann er i en-to-tre forvandlet til en efterforskning av «retts»oppgjøret, med resultat: Alt i orden!

Bokanmeldelse om —
æreløs makt

Siste etterkrigsoppgjør bryter fremdeles på flere favners dyp — ser det ut for. De uhumskheter som graves opp, synes helt u-sannsynlige i sine groteske former. — I klar, entydig, skriftlig, trykt og offentliggjort form, rettes ærekrenkende beskyldninger for bevisste rettsforgåelser mot navngitte personer i de aller høyeste embeder i politi, rettsvesen, departementer, — ja sogar i Kongens råd.

For en vanlig borger synes disse påstått dokumentariske beskyldninger mot navngitte «rangs»-personer om æreløse makthandlinger å måtte være sanne, fordi beskyldningene blir ikke imøtegått og tilbakevist. Beskyldningene grenser i alle fall mot det kriminelle, og må avkreftes for ikke å bli stående. — De navngitte personer synes å dukke og dukke ned i, og bite seg fast i, en æreløs taushet hver gang beskyldningene gjentas, — og de er gjentatt skriftlig i snart 25 år. Tausheten kan bare bekrefte de påståtte dokumentarisk påberopte beskyldninger.

Det er «jøssingen» Toralv Fanebust, redaktør og publisist, som i alle disse år har fremsatt beskyldningene, — som nu hviler på navngitte offentlige institusjoner og offentlige — statens embedsmenn, — og som derfor overføres til det samfund som tolererer slike forhold.

De navngitte «rangs»-personer beskyldes på en så kriminelt grov måte for handlinger, som i en vanlig borgers tanker forekommer så ærekrenkende, at de navngitte institusjoner og personer må forbli æreløse, såfremt de ikke kan befri seg for beskyldningene i en åpen, fritt referert rettssak. — Kan de befri seg for disse kriminaliserende ærekrenkelser — og det må man tro — da, ja da får Toralv Fanebust bære sin skjebne.

Toralv Fanebust: Jeg anklager Høyesterett. (Eget forlag, men fås kjøpt i større bokhandler i Oslo, Sandnes, Stavanger og andre steder i landet.)

Trondheim, 16. nov. 1970.

Gisle Mortensen

Post mortem: Toralv Fanebust døde i februar 1971. Denne bokanmeldelse var innsendt til «frie» aviser i november 1970, som forgjeves har esket kommentar hos Stortingspresidenten og Justisministeren.

Da Toralv Fanebust forutså at hans sak ville kunne bli trenert i håp om hans bortgang, — og da han av

den årsak hadde overlatt sine sønner å rense sitt navn, er denne bokanmeldelse fortsatt aktuell.

24. februar 1971. G.M.

Dette nummer av avisen er etter anmodning sendt til hñenmot 100 adressater i landet, fra Høyesterett til nyhetsbyråer, fra protestantiske og katolske biskoper, til «Åpen post», rettsinstanser, til alle Osloaviser og til en rekke større aviser landet rundt. Videre til de politiske partier, til universitetene, studentersamfund, biblioteker og en rekke andre.

BONN-POLITIKK

Allerede i 1964 anerkjente Maos Kina Tysklands rett til de gamle østområder. Som takk for det leverte Bonn stål til Sovjetsamveldet slik at russerne kunne ruste opp mot Kina.

ORD FOR DAGEN

«Siden general Laake har vært så sterkt kritisert for sin pessimisme på Elverum, er det grunn til å påpeke at det var han som hadde rett med hensyn til situasjonsbedømmelsen».

O. H. Langeland i boken «Dømmer ikke».

«EN VISS PROVINSIELL SELVGODHET»

Gunnar Randers, tidligere direktør i Institutt for Atomenergi på Kjeller, og nåværende assisterende generalsekretær i NATO, er blitt intervjuet i radio. Aftenposten gjengir følgende høyst treffende karakteristikk av norsk såkalt utenrikspolitikk:

«På spørsmål om hvordan man i Brussel ser på Norge, svarte Randers at man anerkjente den orden som hersket på det økonomiske område, men fant en viss provisiell selvgodhet i Norges forhold til andre nasjoner, med liten toleranse overfor tabber i andre land, og en forferdende sikkerhet på at den egne form for politisk virksomhet var den rette — — —»

Hjelp Instituttet!

Institutt for Samtidshistorie holder på å bygge opp sitt bibliotek og er nå spesielt ute etter løsningsnumre av FRITT FOLK. Er det noen som har ett eller flere løsningsnumre liggende, så gjør de en god gjerning ved å sende dem til Instituttet, adresse Tostrupsgt. 29, Oslo 2.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Om krig og fred

En fyr som heter Hanson Baldwin har gjort seg den møye å telle sammen alle krigene som er blitt ført i tidsrommet fra år 3600 før Kristus og frem til 1962. Han kom til tallet 14 552 som må sies å være imponerende i enhver henseende. Tenk på alle de uefterforskede krigsforbrytersakene som herr Wiesenthal kan gå løs på når han i 1980 blir «arbeidsledig» fordi bundestyrkerne ikke gidder å møte i retten lenger for å vitne mot sine egne landsmenn, som i virkeligheten ikke har gjort annet enn det som deres overmenn gjorde samtidig og dertil fortsatte å gjøre etter krigen, og fortsatt gjør daglig i det fjerne østen, i midt-østen og andre steder.

Ellers kan det kanskje også være en trøst at det bare i tiden etter den 2. Verdenskrig er avviklet over 50 væpnede konflikter (dvs. krig) hvilket blir et årlig gjennomsnitt på 2,94 sammenlignet med 2,61 i årene før den 2. Verdenskrig.

Og dette enda alle «nazistene» og vel så det er tatt godt vare på. Ja, for en de-

mokratisk krig er vel dog en krig, selvom den sies å foregå med fredsstyrker?

Hva var det han sa, vår

venn pedagogen? «Djevelen ta den elev som ikke blir flinkere enn læreren!»

Isach

Forsvaret i søkelyset

Efterfølgende artikkel har av forskjellige grunner måttet stå over en tid, men den tør kanskje nå være spesielt aktuell i forbindelse med den siste tids hendelser i rettssalen og i pressen i den sammenheng. Den representerer synet til en ungdom som selv nylig har avtjent sin verneplikt og vet hvor skoen trykker.

I den senere tid har forsvaret kommet i søkelyset for våre demokratiserings eksperter, og resultatene av deres virksomhet kan man lese om i avisene nesten hver dag. Deres geskjeftighet gir seg blant annet utslag i mer eller mindre pompøse resolusjoner og trykksaker, fra «Sessvoldmoen-rapporten» til «Soldatens lille røde bok».

Hittil har det for det meste vært venstreforvridde pjokker fra AUF og SUF som med nisselua langt ned på nesa har trukket opp sporene for denne virksomheten. AUF's formyndermentalitet har gitt seg utslag i en aksjon «Soldat-70», pre-

get av en vi-alene-vite mentalitet som nærmer seg grensen av det parodiske.

Det som imidlertid maner til ettertanke er at disse gravalvorlige unge menn har fått følge av en organisasjon som Unge Høyre, som ikke bare har tatt opp tråden, men som forsøker å nøste videre på den.

En av organisasjonens koryfeer, Helge Ole Bergersen, har utgitt sin private lille røde bok for soldater, og den må betraktes som farligere enn Pax' mer blodrøde variant, fordi den ikke er så spekket med groteske overdrivelser som den siste, og som derfor kan virke mer

(Forts. side 8)

KAMPSANGER FRA DENGANG:

Også kvinnene hadde sine egne sanger, skrevet av og for dem. Her er en av dem:

21.

Heil og Sæl, du norske kvinne

2. Hører du ei all naturen
kaller på deg uten ord,
lokker gjennom fosseduren,
taler mildt fra alt som gror.
Nynner under levns brusen,
jubler i et fuglekor —
maner gjennom skogens susen,
roper høyt fra fjell og fjord:
3. Følg vår Fører, han vil lære
deg din plikt mot folk og land.
Norges framtid, Norges ære
krever kvinne, ei blott mann.
Sammen vil vi løfte stener
som har hindret kropp og sjel
i å nå det mål vi tjener:
Alles lykke. — Heil og sæll!

HARTWIG SINGER:

Den totale nasjon?

Europeisk nasjonalisme og åpningen fremover

VII.

2. Den Objektive Virkelighet

Politisk fasit

En sammenfatning av det vi har vært inne på: Nasjonalisme er et dominant psykologisk-sosiologisk faktum. Rase er en viktig biologisk målestokk for menneskeheten.

Målet for nasjonalistiske integrasjonsbestrebelse var oss til å begynne med noe uklart: Kan det være det enda? Nasjonalisme idag vil si: Bort fra sjåvinismen og imperialismen i tidligere århundrer, bekjennelse til vår rases kultur- og livsverdier, som ennå er teknisk-sivilisatorisk bestemmende i vår verden.

Dens historiske sentrum

er Europa, vårt Europa. Frontene løper gjennom såvel et Syd-Afrika hvor en klok og storsinnet raseadskillelse rår grunnen, som gjennom et USA hvis integrasjonsbestrebelse har medført oppløsning og borgerkrigstilstander. Men skyttergravene har også dukket opp i London og Paris. For å bevare individualiteten i både vår og de farvedes kultur finnes det bare en løsning: Europa for europeerne! Bare et selvbevisst Europa kan bli partner i styrkeprøven mellom verdensmakter. Bare et Europa med vilje og styrke til å videreutvikle sine historisk fastlag-

te begreper om Kultur, sivilisasjon, rasjonalitet, vitenskap og teknikk. Bare et Europa som holder seg fri fra rasekampenes anarki, slik vi ser det i USA hver sommer og slik det tenderer mot i Storbritannia.

De farligste motstandere av den europeiske selvbevisstheden er ikke de farvede innvandrere som i dag oversvømmer Paris, Marseille, Brussel, London og andre europeiske byer, men tvertimot de teknokratiske politikere og institusjoner som gjennom en forfeilet kolonialideologi og en kortsynt, profitorientert næringspolitikk muliggjør dette.

For atter å kunne gjøre Europa til sentrum i den vestlige kulturverden, som innbefatter også de fleste folk i Sovjetrussland og Nord-Amerika, i Australia og Syd-Afrika, finnes bare en løsning: Det forente Europa. For å motstå den økonomiske og politiske kamp FN fører mot oss og den militære som Lin-Biao truer oss

med, er dette en livsnødvendig konsekvens.

Aha, vil man si, der har vi det gamle trekk ved nasjonalismen: Igjen konstrueres dødsfiender. Det er bare den hake ved dette at teorien om raseverdenskrigen stammer fra Lin-Biao, ikke fra oss, fra Frantz Fanon, ikke fra oss, ropet: «Kill the Pigs» har på vår side ingen pendant. Ikke arvefiendskap men samarbeid mellom alle raser er det fjerne mål som gjelder for oss.

Mot status quo

Men en side ved «anklagen» er dog riktig: Til imperativet: Kjenn deg selv! og: Kjenn din situasjon! hører også: Kjenn dine fiender! Og den moderne nasjonalisme har en dødsfiende: Vår dødsfiende er status quo, som alltid er en status quo minus. Denne status quo er kjennetegnet ved en defensiv ideologi, ved hjelpeløshet og vinglethet i utenrikspolitikken, ved kapitulasjon overfor «de stores» re-

presentanter. Og i folket: Isolasjon og fremmedgjørelse — mellom basis og førerskap, mellom by og land, mellom «gammel» og ung, mellom arbeider og intellektuelle.

Dens representanter er de randeuropeiske stormakters marionettregimer i Øst- og Vesteuropa. Det har lyktes de senkapitalistiske lands maktkretser å avpolitiserer brede folkelag, tildekke indre antagonismer i samfunnet, legge på is utenrikspolitiske konflikter (Europas deling, USA's økonomiske dominans) og tilklistre den offentlige bevissthet med fraser som «sameksistens», «avspenning» og «velstand for alle». Men regningen gikk ikke opp. Den felles-europeiske uro i den intellektuelle ungdom har ødelagt den tilsynelatende harmoni. Establishment viser seg plutselig å være uten basis, uten tiltrekningskraft. Politi, justis og administrasjon har ingen overbevisningskraft. (Forts.)

Norges kapitulasjon 1940

ÅPENT BREV TIL PROF., DR. PHIL. MAGNE SKODVIN

Efter at jeg gjennom flere artikler i «Aftenposten» har søkt å provosere professor Skodvin til å fremlegge kapitulasjonsavtalen, oppnår jeg 9. mars d.å. omsider å få se i faksimile en bit av avtalen, ledsaget av professor Skodvins «nøkkel» til forståelse. Jeg har siden i etpar artikler forsøkt med kommentarer til den presentasjon professor Skodvin foretok, men ble nektet inntagelse. Jeg vedlegger hermed den siste returnerte artikkel. Den kan tjene til forklaring av min taushet, og er et bevis på hvordan den «frie presse» disponerer stoffet med henblikk på lesernes klare forståelse av sannheten.

Einar Syvertsen

Det er riktig som De skriver i Aftenposten 9. mars, kapitulasjonsavtalen var ikke alminnelig kjent i 1940. En kjente bare avisenes meldinger om saken og avisenes redaksjonelle kommentarer, samt de tilsynelatende konsekvente handlinger de førende kretser i vårt land sluttet opp med i den anledning. Folket i alminnelighet regnet med at de tilstedeværende myndigheter visste hva de gjorde og at det grunnlag hvorpå de handlet var holdbart for de skritt de tok. Kapitulasjonsavtalen ble ikke kjent før i 1947 da en forsvarsadvokat fikk den fremlagt i en ankesak for Høyesterett.

Hvorfor ble den på den måte holdt skjult i 7½ år? Men i 1956 var den kjent — i alle fall innen visse kretser. Hvorfor fant De, professor Skodvin, det riktig å utelate den i Deres doktoravhandling det år? Den hørte så absolutt med der, både ut fra tidsrommet avhandlingen skulle dekke og ut fra emnet i seg selv.

De siterer i Deres artikkel 9. mars også fra Quislings nyttårstale 1941, hvor han bl. a. nevner regjeringens allianse med England. Det er mulig han uttrykte seg som De anfører. Men — det er jo nu fullstendig kjent at det i det hele tatt ikke blev innått noen allianser. Kfr. Undersøkelles-kommisjonens innstilling I, Bil. II side 295 og 314. bekreftet av utenriksminister Trøve Lie i brev til Justisdepartementet etter hjemkomsten til Norge 21. juli 1945. Den «allianse» som Quisling nevner, er den som regjeringen på sett og vis inngikk allerede høsten '39, ved etter trusler fra Englands side å overlate britene disposisjonsretten over en betydelig del av vår flåte, samt regjeringens bestrebelser og unøytrale handlinger som fant sted med det formål å komme med på «den rette siden». Det var jo dette som utløste krigen i Norge ved at Tyskland gikk til mottiltak. Noen alli-

anse folkerettslig sett var det altså ikke. Hverken folkerettslig eller konstitusjonelt hadde vel regjeringen adgang til det.

Den honnrør til 6. divisjon som tyskerne innleder kapitulasjonsavtalen med har ført til komplikasjoner i det norske etterkrigsoppgjør, derom er det ikke tvil. Når en imidlertid leser kapitulasjonsavtalens innledning og den etterfølgende tekst, blir det klart at de betingelser som følger innledningen ikke kan innfries av 6. divisjon.

En finner å kunne si at det er symptomatisk når De etter gjentagende oppfordringer omsider, i Aftenposten 26. januar i år, presenterer i faksimile en amputert kapitulasjonsavtale, og selvfølgelig med den om diskuterte innledning som det hovedsakelige. Og likeså selvfølgelig er det viktigste kuttet ut. F. eks. det viktigste av § 4. I faksimilen gjen-gis det følgende av § 4's tekst således: «Das deutschen Oberkommando wird nach erfolgter Auslieferung der deutschen Kriegsgefangenen sowie der Waffen und weiteren» — Mens § 4 i sin helhet i norsk oversettelse lyder slik:

«Efter utleveringen av de tyske krigsfanger, samt vå-

(Forts. side 7)

Kan han svare noe annet enn «økseskaft» denne gang?

Knut Hamsun og Norge

Av Henrik Steffens

Efterfølgende artikkel har sin egen historie. Våren 1970 utskrev Norsk Rikskringkasting en konkurranse om de beste «Frimodige ytringer». Fristen var 1. juli ifjor og avgjørelsen falt i begynnelsen av september.

Men tydeligvis er det grenser for «frimodighet» i NRK. Iallfall ble det etterfølgende, som Vi iallfall synes måtte treffe midt i blinken i denne sammenheng, ikke antatt.

Den unge mann som har skrevet artikkelen har nå sendt oss den til offentliggjørelse. Og vi trykker den naturligvis gjerne. Først og fremst fordi den er så godt skrevet, og dernest fordi den gir uttrykk for synspunkter man sjelden ser fremført av unge i dagens Norge — skjønt de vel burde være nærliggende.

Det er dystre fremtidsutsikter i artikkelforfatteren forespeiler både Vesten i sin alminnelighet og Norge i særdeleshet. Vi håper han ikke får rett, men vi frykter også for hva som kan skje.

Og skulle vi ellers føye noe til det den unge mann med den pangermanske innstilling skriver, så måtte det da være dette at det dog var noen nordmenn som forsto hva det gjaldt i annen verdenskrig. 7000 til 8000 nordmenn dro som frivillige til østfronten og 10 % av dem vendte aldri hjem. Og bortimot 100.000 norske kvinner og menn protesterte gjennom Nasjonal Samling mot at ek-silfolkene og andre i Norges navn engasjerte seg på de røde bolsjevikers side i Europas skjebnekamp.

Bjørnstjerne Bjørnson var pangermanist —

KNUT HAMSUN VAR SÅVISST INGEN LANDSFORRÆDER! — Vår nasjonale arv fra Welhaven og Bjørnson holdt han i ære; de hadde alle tre en fast tro på Pangermanismens sak. — «Din Hjemstavn, Bonde, er en hellig Jord.» —

Vi husker hvorledes Bjørnson engang tok fram storleggen og likviderte en «européisk åndshøvding» som hørte hjemme i Palestina, men som hadde satt seg i hodet at han skulle dirigere Nordens åndsliv:

«Mællem Georg Brandes og mig er det den forskel, at mine forfædre har gennem utallige generationer sett ut over skog og fjæll og sjø — over de store vidder, — medens Brandes og hans slægt har havt bakgaarden til en marsjandise-butik som nærmeste udsigt.»

Når en klegg biter seg fast, blir den gjerne slått flat. Her gjelder ingen ærefrykt for livet.

*

DEN NASJONAL-SOSIALISTISKE REISNING i Tyskland var en positiv, en (Forts. side 7)

— som Henrik Ibsen var det.

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

Fra fortiden stammer produktet fremtiden. — Vi vet nå at den første likvidering — i all fall den første som er gjort kjent for alt folket — kan tidfestes til sommeren 1942.

Riktignok ble «angivere» sivilmyrdet på skumleste vis så langt tilbake som september — oktober 1940, men disse har vi ikke papirer på ennå.

Ellers arbeidet morderne og deres bakmenn — hvori-blandt gullfasaner, «beaumont» og prominens trutt og jamt like inn i «frigjøringsvåren» du sköna. Og videre?

Vår spesielle medarbeider G.K. skriver herom:

Fra vinteren 1942—43, og ut hele 1944, ble det myrdet i bakhold av en gruppe norske «helter». Disse brydde seg ikke om formalia, eksempelvis å offentliggjøre navn og hvorfor. De bare drepte, og samlet så sammen mordene for så i en av sine organer å oppgi tallet på de drepte. De ga anvisninger på hvordan de drepte og frydet seg ved tanken på neste offer.

La gå med at disse «mennsker» en tid hadde trodd på noe som var verdt å

kjempe for; men alt til sin tid. Etterhvert som myrdene skred fram, forsvant den siste lille rest av såkalt patriotisme.

Tilbake var bare blodrusen — gleden over å drepe, gleden over å så bunnløs sorg og fortvilelse hos ofrenes etterlatte. Det psykologiske i en slik atferd vil jeg ikke komme inn på. Jeg har ikke den faglige eller akademiske kompetanse som skal til. Til kjedsommelighet har jeg hørt og lest at krigen lager sine egne lover: at det som skjedde på mordfronten må sees i lys av disse lover: at de som myrdet i detalj og parti var underlagt en slags patriotisk mord- og blodpsykose og følgelig må unnskyldes og fritas for ansvar.

Jeg skal til en viss grad gå med på et slikt resonnement, — til en viss grad.

Men saken blir ikke bedre for det. Skal jeg følge denne saken videre kan ikke konklusjonen bli en annen enn at ansvaret faller på dem som ga sin ordre om at den og den måtte drepes. Det er såkalte høytstående menn og kvinner i ledende stillinger og med oversikt over

(Forts. side 6)

Nasjonalromantikk — Likvideringene —

(Forts. fra side 2)

Secret Service som var bakspiller også her for å hisse opp stemningen mot den tyske okkupasjonsmakt. Og hvorledes det nå måtte være med dette, så var naturligvis heller ikke Kaj Munk «nazist» eller «fascist» i den «populære dagligtale» betydning, like lite som Quisling var det og like lite som Olav Aukrust var det. De var alle tilhøpe uforbederlige nasjonalromantikere.

Quisling, som Andenæs trekker spesielt frem i sin polemikk med Eggen om Pavens skjegg, har forøvrig uttalt seg klart og utvetydig om sin innstilling til begrepet «Blut og Boden» som Andenæs finner så «nazistisk». La oss imidlertid først gjengi hva han sa i rettssaken om dette med «nazisme» (Det stenografiske referat side 98):

« — — Vi ble kalt nazister, til tross for at vi ikke hadde noe med nazisme å gjøre, vi ble stemplet som nazister. Vi unngikk å bruke ordet nazisme, vi brukte det konsekvent ikke.»

Om «Blut og Boden» sa han dette (som vi personlig ikke er så helt enige i forøvrig):

« — — Jeg har sagt til Hitler at nasjonalsosialismen i Tyskland er materialistisk, og de klarer det ikke, de går til grunne på det. Blut und Boden det er bare en utskjøvet materialisme, og materialismen fører bare til den totale egoisme i sine ytterste konsekvenser.» (Side 460).

Her er det da kanskje naturlig å komme inn på dette som Ulf Andenæs angir som et spesielt kjennetegn på at Aukrust ikke var «nazist», nemlig hans «troende kristendom» — hans «kristne mystikk». Og så skriver han:

«Engasjert, troende kristendom var aldri velegnet til å skape motivering for nazisme. Man kan faktisk se hele den fascistiske og nazistiske strømning i vårt århundre som et avkristningstegn.»

Og så kommer han da trekkende med Nietszsche og hans utbasuner av «Guds død». Nå vet jo enhver noenlunde orientert både at Nietzsche ingen rolle har spilt i «norsk nazisme» og at det forøvrig heller ikke var Nietzsche som hevdet å ha drept Gud, men det var menneskene og tidsånden som hadde gjort det.

Det faktiske forhold er jo ellers det at Nasjonal Samling startet som en nærmest religiøs betonet beve-

gelse med Hellig Olav og hans kors i forgrunnen. En av stifterne var den kjente prest Kjeld Stub. At det etterhvert — og naturligvis under en viss påvirkning fra utenlandsk hold — også hos noen blandet seg inn visse elementer fra vår hedenske fortid, er riktig nok, men det var jo i første rekke utslag av nasjonalisme. Det lå vel intet annet i det i bunn og grunn enn et nasjonalromantisk svermeri for fedrenes livsførsel og tro.

Og hva Quisling selv angår, så var jo han i likhet med Aukrust en religiøsmystisk svermer. Man kan jo for eksempel lese hva han sa i rettssaken om dette. Og det er jo også en kjennsgjerning at han overveiet å trekke seg tilbake og overta et prestekall. Så hos ham var da iallfall ikke «den kristne ramme falt bort».

Begge de to tjuer på det litterære marked, Eggen og Andenæs, er enige om at Olav Aukrust var nær knyttet til det gamle ættesamfunn og forble trofast mot dette. En må vel da ha lov til å se på hvilken innstilling dette ættesamfunn og hans egen slekt hadde til den politiske strid når Andenæs så sterkt fremhever at Olav Aukrust ikke kunne være «nazist» (les NS) eftersom han døde allerede i 1929. Og som alle vet sluttet nettopp så å si hele dette gamle ættesamfunnet til Aukrust øverst i Gudbrandsdalen opp om Nasjonal Samling under okkupasjonen. Nesten hver eneste odelsbonde var med. Olav Aukrusts egen bror, Pål O. Aukrust, var ordfører under hele okkupasjonen og ble til og med valgt til ordfører påny etter å ha blitt straffet for «landssvik». Det tyder vel på temmelig sterk bygdeoppslutning. Også Olav Aukrusts annen bror var borti NS, så en kan nok kanskje tenke seg hva også Olav hadde vært om han hadde fått leve. Imidlertid brente han, som Pål skrev i et brev til oss like før han døde for noen år siden, sitt lys i begge ender. Han brente faktisk opp i sin egen ekstase. Etter å ha tutet iherdig med de venstreradikale ulver på det avgjørende punkt, dette i politisk hensikt å blande sammen Nasjonal Samlings og Quislings nasjonalromantiske bevegelse med tysk «nazisme», tortur og gassovner, kommer Andenæs pussig nok med en advarsel nettopp mot dette:

«Det er betimelig å advare mot å vifte for gavmildt om-

(Forts. fra side 5)

situasjonene og menneskematerialet de brukte, som må bli å laste for orgiene.

Bak trygge murer og bak tusenvis av kilometer med hav, lot de de siste rester av menneskelighet og sivilisasjon falle. De satte fingeren på knappen og åpnet slusene for det laveste og råtneste i menneskesinnet. Vi kan trygt si at de som skjøt, sprengte, klubbet, knivhogg, druknet og brente, var blodberusede mordautomater, og som etter okkupasjonen har fått sin straff i form av ødelagte nerver (om de ikke helt hadde mistet sitt menneskelige preg da). Vi kan vel si at de fleste av disse har fått bøte nok. Men de store «gutta» — de som sto ved kongens side eller satt i kongens råd: de som sendte opprop til «det norske folk», om å kjempe kompromissløst mot fienden: de som etter den 8. mai fremdeles myrdet uskyldige og siden forfulgte de etterlatte: disse har ikke fått den lønn de fortjener.

«De var soldater», skrev VG, hvor det kanskje var noen som ikke hadde god samvittighet?

Jeg skal nå kort gjengi noen sitater fra folk som — uansett lov og rett — hevdet og praktiserte nådeløs ubarmhjertighet og «preventiv» myrding, og som hevdet at dette var det eneste saliggjørende.

kring seg med nazistmerkelappen.»

For det er jo altså nettopp det Andenæs gjør. Han vil oppkaste seg til dommer over hvilke nordmenn som skal støtes ut i det ytterste mørke som «nazister» og hvilke man i likhet med Aukrust vil trykke til den forlorne nasjonalismes barm. Og målestokken skal da være «hendelsene 1940—45» slik de fremstilles i den forløyede krigspropaganda som fremdeles serveres i dette land.

Og når Andenæs spør om «Hvilke krefter i dagens samfunn er det Eggen ønsker å tjene med artikler som denne?», så kan det da vel ikke være vanskelig å forstå for noen hvilke krefter denne propaganda har tjent fra første stund og som også den borgerlige leir har tjent ved å medvirke til å blande kortene og stemple norsk nasjonalisme som «nazisme» med den betydning «populær dagligtale» etter iherdig hjernevask legger i ordet.

«Friheten» skrev således i nr. 15, 1943: «Vår regel er: Er det en forsamling på 10 og en vet at det finnes en angiver blant dem, så likvideres heller alle 10, enn at den ene skal få lov å utrydde det frie Norges sønner.» (!)

Denne artikkel var undertegnet «Bjørn Varg», men jeg har hans borgerlige navn.

En annen affære er at denne masselikvidasjon ble foretatt flere ganger.

Samme nr: « — — koldt og ubønnhørlig vil vi sende dem i døden som skader vår sak.» 22. sept. 1943: «Parolen — Død over Quislingene.»

«Friheten» nr. 12. 1943: «Silkesnoren er en bra metode. Det kan ofte være risikabelt med våpen som larmer, men silkesnoren er som sagt lydløs. Ofrene antar en vakker og rød og gulstripet farge slik at det blir lett å finne ut hvilken rase de er av. Silkesnoren er en bra metode, men en alminnelig snor av hamp går også meget godt an, men den bør være myk og smidig og bør holde en vekt på 50 kg for strekk.»

«Friheten» nr. 10, 1943: «Den nasjonale kampkrafta må løysast ut og driva oss til hard og kompromisslaus, uforsonleg krig. Mannefallet reknar vi når sigern er vunnen. No tel berre daude fiendar. Angivarar og provokatører skal dø.»

Nr. 18 — 1943: «I løpet av den siste uken er 11 angivere meddelt reisetillatelse til et varmere land. Flere vil følge!»

Nr. 25 — 1943: «Antallet angivere er den siste uke gått ned med 5».

Nr. 28 — 1943: «I Oslo har nylig 4 angivere fått passerseddel til den varme sone. Retningen er riktig, farten enno liten, men vil stige etter hvert.»

Nr. 32 — 1943.

«Det går for smått!»
«Kampen mot angiverne førte til at de ble forsiktige i sin framferd. Mange av dem ble også tause for alltid. Nå ser det ut til at kampen er slappet noe av. Det må ikke skje! Angiverne, de må utryddes! Finn fram silkesnoren og tollekniven, våre utmerkede lydløse venner. Ingen angiver skal føle seg sikker, selv ikke i sin egen seng.»

Nr. 36 — 1943: «Silkesnoren og tollekniven arbeider godt. Det er nå ytterligere 9 angivere mindre i Norge. Få enda mer fart i vårt lydløse apparat.»

Nr. 37 — 7. nov. 1943:

«Vi forlanger den strengeste disiplin og strengt korrekt arbeid av våre folk. De som svikter dette krav bør være klar over at veien til krematoriet kan bli temmelig kort.»

«Fra hjemmefrontens civil-ledelse.»

«Hjemmefronten har et etterretningsvesen som er overalt. Vi ser alt! Vi hører alt! Vi registrerer!»

Vi har våre folk overalt i nazistenes egne rekker. Vær klar over at det kanskje er en av våre folk du snakker med eller skriver til som lover deg «full diskresjon». Tenk over dette når du forsøker deg med ditt niddingsverk. For kort tid siden ble en avskyelig judas som ville utlevere sine venner til fienden, henrettet seks timer etter at han hadde for- søkt seg.

Vi vet hva han ville si. Men fienden vet det ikke!»

«Friheten» nr. 6 — 1971: Fra et møte mellom «Kretsen» og den kommunistiske motstandsbevegelses øverste ledelse — Punkt c: «Det blir tatt opp arbeid for å opprette et sentrum, en folke- domstol — bestående av vårt lands beste og mest samvittighetsfulle patrioter, som på saklig grunnlag dømmer landsforrædere til døden, med sikte på å åpne kompromissløs utryddelses- krig mot disse elementer.»

Jeg vil avslutte med å si at dessverre var ikke disse eksempler tomt skryt. De var ikke de eneste. I tiden framover vil jeg bringe flere slike «utsagn» om ting som våre kjære hjemvendte emigranter ga absolusjon for. De vil — om de gis all verdens tid — aldri kunne betale denne blodige regningen. De vil aldri kunne få ting til å gro i kjærlighet. De vil aldri kunne se øynene mann og kvinne i øynene med god samvittighet.

De har aldri hatt evnen til det!

Av prinsipp har kommunistene ideligen utryddet motstandere. Som man vil se virker dog — etter mitt skjønn — den i denne serie skildrede borgerlige snikmyrding mer hykkelsk og motbydelig.

Gullfasanenes klare kriminalitet søkes jo hyllet inn i legalitetens og demokratiets likklede som dette finere pakk — hvoriblant «morderen fra Baker Street» — skal pryde seg med til enden og tildels påklisset «St. Olavskorsets ros.» —

Hilsen G.K.

Knut Hamsun og Norge —

(Forts. fra side 5)

renslig bevegelse, som ethvert menneske av nordisk avstamning kunne ta hatten av for. Den dannet et sterkt bolverk mot Øst, og var samtidig den ideelle fornyer av Vestens nedslitte kultur.

For oss nordmenn burde det vært en naturlig vei å slutte opp om våre stammefrender i syd, og dermed verne om et fritt Vest-Europa. Integrasjonen av Norge i det germanske fellesskapet ble besørget av Henrik Ibsen i 1872, da han skrev sitt dikt «Til Tusind-aarsfæsten». Året i forveien var Det tyske Rike blitt gjenreist — det var slaget ved Sadowa i Böhmen, midtsommers 1866, som sveiset sammen våre germanske blodsbrødre på disse breddegrader:

*Den sol som lumret om
Sadowas volde,
var Hafrsfjord-solen
i vårt nye dogn.
Det var den sol som lyste
for den bolde
da Riget reistes mellom
holmer golde,
og jog i boug de samme trolde
og dampet giften av
den samme løgn.*

Våre hjemlige anglofiler, som alltid har ligget kritikk-løse på maven for alt engelsk, ville ha gjort vel i å skrive seg bak øret William Shakespeares ord:

*There is a tide in the affairs
of men,
which, taken at the flood,
leads on to fortune.
Omitted, all the voyage
of their life
is bound in shallows and
in miseries.*

Med Norge gikk det skralt. På usleste vis falt det norske folk Tyskland i ryggen, da de tyske arméer førte sin forbitrede kamp på liv og død mot det asiatiske pakkert i Øst.

*Forladt, forladt paa Farens Dag,
forladt i Stridens Stund —*

I dag er Det tyske Rike knekket, og vil aldri mer reise seg: Øst-Tyskland er tapt for alltid. —

«Wer in Böhmen herrscht,
herrscht in Europa.»
— hadde allerede Bismarck slått fast.

Hvilke tropner står i dag ved Elben — hvem rår nu i Böhmen?

VEST-EUROPAS FREMTID er nøyaktig den samme som den var det for antikkens Hellas de siste årene før Filip av Makedonia rykket sørover. De enkelte små-

stater hadde ikke tiltak nok til å slutte seg sammen om en sterk ledelse. Den gamle greske kultur hadde for lengst passert sitt livs mid-dagshøyde og var nå utlevet, décadent. Oppløsning og forvirring hersket i landet; en kjent historiker har formet det slik:

*«Hellas var i disse årene et
eneste stort hospital, hvor pati-
entene allesammen var læger.»*

Kan det tenkes en mer rammende beskrivelse av dagens Vest-Europa?

FOR FULL FART går Norge nu mot katastrofen og rennestenen. Innen ti år er vårt land — og hele Vest-Europa — hærtatt av Sovjet-blokken. Det norske folk skal få føle på sin egen kropp hva som er det minste av to onder: en tysker eller en russer. Det kommende fremmedherredømme blir ti-fold verre enn det som vi nylig har opplevet.

VI SKAL DOMINERES av slaviske folkestammer og av asiater. Vårt åndsliv vil bli infisert og besmittet av de mange Brandes'er og Ehrenburg'ere, som har sikret seg viktige nøkkelstillinger.

Vi får det å gjøre med folkeslag hvis sprog og sin-nelag vi ikke begriper. Disse mennesker er ikke våre blods-frender; vi vil aldri komme på den rette bølgelengde med dem. — East is East and West is West, and never the twain shall meet. — Det hele blir et forferdelig mareritt — et Inferno — som vil vare gjennom mange sekler.

DET KNIVSTIKKET I RYGGEN som Vest-Europa gav Det tyske Rike, var en nederdrettig feighet — en niddingsdåd — som vil hevne seg blodig. Om noen år er det norske folk kuert og knekket for alltid, fordi det svek seg selv og sin egen opprinnelse — SIN EGEN FOLKESTAMME.

Nei! — Knut Hamsun var sannelig ikke noen landssviker.

HVA VIL SKJE UNDER DET KOMMENDE SAMMENBRUDD I VEST-EUROPA?

Jo lenger en høykonjunktur varer, desto skarpere blir tilbakeslaget. Denne naturloven er en del av det økonomiske livs struktur og rytme. Ingen offentlige mottiltak kan snu strømmen.

Om fem år vil Vest-Europa drukne i biler, plast og kjøleskap. Vi skal få pro-

duksjonsinnskrenkninger med påfølgende arbeidsløshet av et omfang som aldri tidligere. — «De harde tretti-åra», — som vi hører så meget om idag, var bare en frisk sommerbris sammenlignet med den forrykende orkan av en økonomisk depresjon, som om noen år vil feie hen over Vest-Europa og rive med seg de siste stumpene av det senkapitalistiske system, som allerede i dag ligger i sine siste krampetreknninger.

Med 30 millioner arbeidsløse — eller mer — i Vest-Europa, vil det kommunistiske propaganda-apparat automatisk bli satt i høy-gear, og de enkelte stater vil smuldre opp innenfra. De vestlige demokratiene kommer til å bli fullstendig lammet i sin forsvarsevne; i løpet av etpar uker står de russiske arméer ved Den engelske Kanal.

Hvem tror i dag at Sambandsstatene vil kjempe en tredje verdenskrig for et pillrattent Vest-Europa, som ikke engang sendte én bataljon til støtte under kampe-ne i Vietnam —? En atomkrig kan avskrives på forhånd. Det blir de konvensjonelle våpen som kommer til å avgjøre Europas skjebne.

Hva kan NATO's 28 divisjoner utrette mot Sovjet-blokkens 116 divisjoner, som attpå til er utstyrt med en klippefast tro på sin egen misjon —?

HVA HAR VEL NATO's soldater å kjempe for? For et politisk og et økonomisk system som slo sine første sprekker for mange decennier siden, og som i dag befinner seg i full oppløsning.

*Lad Ormen kun gnage!
Før Skallen er tom,
før brister ej Væg eller Tag.
Og lad kun «Systemet»
faa krænget sig om,
des før kommer Hævnen
og holder Dom
paa Tidsløgnens yderste Dag.*

Vi har Henrik Ibsens ord for at det blir et Ragnarokk den dag Sovjet-blokkens hærmasse velter inn over Vest-Europa. En organisert motstand blir det snaut nok tale om. Vestens frihetskjemper vil tusle omkring, side om side med Vestens forpjuskede intellektualister og estetisister,

*usikre, vimrende,
ved ej hvorhen.
Smyger sig Viljene,
skrækker sig Sindene.
vege som vaggende
Vidjer for Vindene:
bejges som Mærke*

Norges kapitulasjon - -

(Forts. fra side 5)

pen og militærutstyr, vil den tyske overkommando tillate offiserer, underoffiserer og menige som ikke er yrkesmilitære, å vende tilbake til sine hjemsteder. Yrkesmilitære har valget mellom å gi sitt æresord på ikke å kjempe mot det tyske rike eller dets allierte i denne krig, eller ærefullt krigsfangenskap. Offiserene får beholde sine personlige våpen.

I den amputerte gjengivel-

*Usseldoms Klude,
sætter de Æren i Flugt
og i Fald.*

da vil de vestlige demokratiene bryte sammen som gamle morkne trær i stormen. Ved det første syn av fienden, vil mannskapene kaste sine våpen og løpe sin vei —

DEN NAKNE SANNHET ER: Et sterkt germansk Rike var vår siste skanse mot Øst — den eneste mulighet for å berge et fritt Vest-Europa. — Den norske innsats bestod i at en bande forskrudde patrioter engasjerte seg aktivt for å bryte ned dette bolverk.

Disse mennesker — fra statsrådene i London til «gutta på skauen» — la i sin ubegripelige tossethet veien åpen for den kommende invasjon fra Øst. Norge og dets germanske blods-frender ble sveket og forrådt — utlevert på nåde og unåde til de livskraftigere folkestammene i Øst-Europa.

FORFALLET OG DEKOMPOSISJONEN innen de vest-européiske kultursamfunn hadde i det vesentlige sin årsak i den reduserte rase-renhet. Dette førte så igjen til en svekkelse av de enkelte nasjoners biologiske substans.

Vi hadde i mellomkrigstiden en aller siste sjanse til å komme på rett kjøll og oppleve en regenerasjon av vår nedslitte kultur, og dermed av vårt folks livsdugelighet og sjelelige sunnhet. — DE FASCISTISKE RETNINGSLINJER VAR KLARE NOK! — Hvis Henrik Wergeland og Bjørnson hadde opplevet Hitler, ville de ha følt seg i sitt ess — like-som Knut Hamsun gjorde det;

*thi kun det kan fremmad leve
som en digters sang vil bæve.*

Oslo, den 17. mai 1970.

Henrik Steffens
stud. mag. art.

se i faksimilen er heller ikke §§ 5, 6 og 8 kommet med. Her forpliktet den norske overkommando til å yte den tyske krigsmakt forskjellige tjenester i dens krigsansettelser mot vestmaktene. Forpliktelser som 6. divisjon ville ha små sjanser til å kunne etterkomme. Fortsatte krigen mellom Norge og Tyskland betyr forpliktelsen i nevnte paragrafer bestand til fienden som rammes av § 86 i Str.loven. Det måtte da ifølge Deres fortolkning, hr. professor, oppstå den merkelige situasjon at man bistår sin «fiende» i kampen mot sin «allierte».

Når § 7 fastslår kontrahentenes samarbeid når det gjelder grensevaktene ved den norsk-russiske grense, er det så absolutt en avtale mellom de to lands generalstab, som jo også søktes utnyttet i videre forstand, som påvist av statsstipendiat Hartmann i en artikkelserie ihøst. Den beregnede videre utnyttelse av denne avtale bekrefter fullt ut kapitulasjonsavtalens betydning for hele landet, hvor også Administrasjonsrådet og Innenriksdepartementet var involvert.

Kapitulasjonsavtalen var alminnelig (Haagerkonv. art. 37) og landsomfattende. Dette fremgår bl. a. av at den — i motsetning til de lokale kapitulasjoner, også 6. divisjons — blev avsluttet mellom den norske og tyske overkommando, og av at forbindelsen ble etablert ad diplomatisk vei. Dessuten at den som den eneste der som hovedkapitulasjon ble over-sendt regjeringen i London av general Ruge, da den var sluttet etter regjeringens beslutning og befaling i Tromsø 7. juni 1940.

Oslo, 10. mars 1970.

Einar Syvertsen

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Collets gate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapielig samvær.

Møtetid kl. 19.15

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

For ungdommen

(Forts. fra side 4)

sympatisk på personer som ukritisk tror at alt prat om demokrati er av det gode.

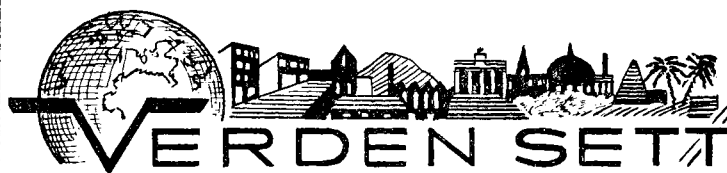
For å følge opp Bergersen, har Oslo Unge Høyre frem satt en serie demokratiseringsforslag under tittelen «Soldatinnflytelse». Her tar man opp tråden fra AUF og forlanger bl. a. at soldatene (eller helst utenforstående da soldatene kanskje ikke er «politisk bevisste» nok) skal få tillatelse til å drive organisert politisk virksomhet i leirene; at soldatene skal danne en interesseorganisasjon, noe som forøvrig ble klart nedstemt ved forsvarsrets tillitsmannskonferanse på Sola i høst; og at de militære omgangsformer skal tilpasses til de regler(?) som gjelder for takt og tone i det sivile. Med andre ord: «Det må bli tillatt å gå med hendene i lommen, å la være å hilse på befallet, å gå med langt hår». Jammen sa vi regler.

Det er meget beklagelig å konstatere at Unge Høyre for alvor har gitt seg ut på motepolitikkens farlige vei. Det betyr ikke bare at Unge Høyre vil la selvforherligende brødpolitikerspinner få spinne sine nett på kryss og tvers innen forsvaret; men det betyr også at den eneste politiske ungdomsorganisasjon vi ennå ikke hadde fått helt i vrangstrupen, nå har gitt seg den fullkomne uansvarligheten i vold.

Forsvaret er en institusjon som i sitt vesen er autoritær, og hvis virksomhet er avhengig av at det eksisterer disiplin og orden innen rekkene. Hvis man på død og liv skal la partipolitisk krangel, politisk hestehandel og andre politiske reve streker få fritt spillerom der, så går man inn for å ødelegge den basis forsvaret er avhengig av for i det hele tatt å kunne fungere tilfredsstillende.

Det er på tide at det ansvarlige norske offiserkorps våkner opp av sin demokratiske 9—4 søvn, og blir seg sitt ansvar bevisst. Man må fortelle politikerne, og ikke minst politikerspinner av alle nyanser, at forsvarsrets oppgave ikke er å være sandkasse for uansvarlige elementer i den politiske trassalder, men at dets oppgave først og fremst er å være i stand til å beskytte vår territorielle integritet, og da får heller demokratiet komme i annen rekke. Det kan man nemlig greie seg uten hvis det skulle bli nødvendig, noe som man derimot ikke kan med forsvaret.

E.

DANMARKS TERBOVEN, Werner Best, som forøvrig var en helt annen og mere sympatisk type, har naturligvis stadig vært forfulgt av «nazi»jegere etter 1945. Først ble han dømt i Danmark, men sloppet løs igjen, og senere gikk nytyskerne

løs på ham og anklaget ham for medvirkning til mord på polakker fordi han fra september 1939 til juni 1940 hadde vært med på å organisere de såkalte Einsatzgrupper som man beskylder for å ha forøvet krigsforbrytelser. Til stor skuf

felse for «nazi»jegerne satte en tysk rett ham imidlertid på frifot igjen. Men påtalemyndighetene har naturligvis anket, og så finner man vel til syvende og sist en passende «rett». Og ellers går jo jakten lystig videre selv om det jo begynner å bli tynt med vilt nå 30 år etterpå.

*

ZIONS VISE

I en dagsavis fant vi dette telegrammet stukket bort i en avkrok av bladet, og dog synes vi det fortjener oppmerksomhet: «Den israelske regjering har lagt frem et lovforslag om at jøder kan bli israelske statsborgere uten å emigrere til Israel. Forslaget tar etter alt å dømme sikte på å hjelpe sovjetiske jøder som ikke kan emigrere, men vil, dersom det blir vedtatt, gjelder for borgere i alle land — —» Nettopp!

*

RUDOLF HESS

sitter fremdeles som eneste fange, syk og 77 år gammel, i Spandaufengslet. Og nå heter det da at «den britiske regjering planlegger en ny henvendelse til Sovjetunionen for å få løslatt nazilederen Rudolf Hess som nå er den eneste gjenværende av krigsforbryterne i Spandaufengslet i Berlin.» Nå forstår vi ikke riktig hva det er for slags «krigsforbrytelse» Hess har begått, men rent bortsett fra det er det da blankt hykleri av britene igjen å late som om det bare er Sovjet som er den store stygge ulven. Det var en britisk regjering, av samme politiske kulør som den nåværende, som lokket Hess til England under falske forgivender, som derpå skammelig sperret ham inne og som sluttelig utleverte ham til de hevnlystne dommere i Nürnberg og lot Sovjet få del i fangen. England har vaktholdet over denne fange i Vest-Berlin i 30 dager av gangen og kan naturligvis slippe ham løs når som helst i denne tid. Sikkerlig uten å risikere annet enn sovjetiske protester. Og «protester» bryr da visst ikke britene seg om. Jfr. de mange norske sådanne før Norge ble trukket inn i verdenskrigen.

DET OKKUPERTE GRØNLAND

USA satte seg som kjent fast på Grønland under annen verdenskrig og har sene

re ikke vært til å flytte på. Den danske folkesanger Per Dich av slo nylig å opptre for de amerikanske soldater der under en turne. Han ville ikke synges for okkupasjonsmakten, sa han, og henviste til at han heller ikke sang for tyskerne dengang hjemme i Danmark. Skjønt de kom vel ikke egentlig som okkupanter, men etter avtale?

MARTIN BORMANN

spøker fremdeles i avis-spaltene. Nå leser vi i en svensk avis at han oppholder seg i Porto Alegre i den brasilianske delstat Rio Grande de Sol. Avisen viser til en melding i en brasiliansk avis, som også vet å fortelle at den nå 71 år gamle Bormann «stadig har en giftkapsel i beltet i tilfelle han skulle bli grepet.» Hva man nå kan mene om Martin Bormann, så må man vel iallfall medgi at han er utrolig seiglivet.

LEIESOLDATEN ROLF STEINER,

tyskeren som startet i Hitler-Jugend, og som senere har ført et eventyrlig liv, holder nå tydeligvis på å miste det. Han arbeidet sist for opprørerne i Sudan, men måtte tilslutt flykte over grensen til Uganda, hvor Obote akkurat rakk å utlevere ham til Sudan før han selv ble styrtet. Nå skal han stilles for «retten» der og man kan vel neppe tvile på utfallet. Det hører med til historien at øst-tyske advokater er på pletten med oppgave over hans «nazi»-fortid.

Ånden som går — nok en gang

Den utrettelige heksejeger VG fornektet seg ikke. Under overskriften «Nazi-propaganda i Oslo-folks postkasser» omtaler journalist Sverre Høegseng en løpesedel utgitt av noe som kaller seg «Aksjon for ny politikk». Og hva består så «nazi-propagandaen» av? Jo, følgende tre ting: Stopp U-hjelpen! Nei til talentløs kunst! For lov og orden!

Dette er nazi-propaganda ifølge VG. Da må man jo trekke den slutning at en stor del av Norges befolkning består av nazister, for dette er standpunkter som stadig går igjen i leserinnlegg i avisene, i diskusjoner mann og mann imellom osv. En slik «reaksjonær-egoistisk» tankegang faller selvfølgelig ikke det liberal-radikale establishment i smak, så derfor går man til bakholdsangrep når noen våger å sette slike tanker på trykk og spre dem.

Goebbels ville nok ha mye å lære av dagens demokratiske propagandister. E.

Og slik var «nazi-propagandaen»:

U-HJELP

Stortinget bevilget fra 1962 til 1969 over 800 millioner til u-hjelp, samtidig som utbyggingen av vårt eget land hindres av pengemangel.

Så lenge vi i Norge har stor mangel på boliger, veier, skoler og sykehus, har vi ikke råd til å sende hundrevis av millioner ut av landet.

Staten har først og fremst ansvar for de mange uløste oppgaver her hjemme. Vi må kunne forlange at Stortinget avstår fra bevilgninger til u-hjelp, inntil utbyggingen av vårt eget land er løst på en tilfredsstillende måte.

TALENTLØS KUNST

Det er en hån mot skattebetalerne når myndighetene bruker store summer til kunstneriske utsmykninger i form av «malerier», som kunne vært utført av en treåring, eller «skulpturer», som består av

en samling jernskrammel.

Kunsten har i alt for lang tid vært behersket av folk som har vært henvist til denslags «kunst» for å skjule sin mangel på talent.

Kunstkritikerne har unnlatt å reagere mot denne «apekattkunsten», av frykt for å bli beskyldt for manglende kunstforståelse.

LOV OG ORDEN

Forbrytere skal straffes, ikke dulles med av psykologer. Lov og orden må gjennomføres ved hjelp av strengere straffereaksjoner.

Straffene må gjøres tilstrekkelig harde til at forbryterne holder seg på den riktige siden av loven. Straffearbeid må tas i bruk i større utstrekning enn nå. I dag er straffene som oftest for lite avskrekkende.

Vi må komme bort fra den nåværende praksis at det skal tas mer hensyn til forbryterne enn til resten av samfunnet.

De små staters —

(forts. fra side 1)

Han førde själv befälet på «Puke».

Den 19 juni nådde eskadern tilsammans med svenske tankfartyget «Castor» Färöarna, som vid den tiden stod under engelskt beskydd. Hagman fick tilstånd att ankra i Skaalefjorden för att bunkra upp vatten. Dagen därpå klev den engelske eskaderchefen Caslon ombord på svenska «Puke» och begärde att alle jagarna skulle överlämnas engelskmännen.

Med tanke på krigslagarna om dödsstraff för överlämnande utan strid, var Hagmans första instinkt att slåss.

Tanken på att hindra Sverige från krig gjorde emellertid att Hagman slutligen gav order om att jagarna skulle utrymmas och överlämnade dem åt engelskmännen.

Det var jo ikke akkurat noe ærerikt svensk blad i krigshistorien dette, og det kan være interessant å tenke over hva resultatet ville blitt om Sverige da var kommet med i krigen — på tysk side.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnenmentspriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND